

Tasovický zpravodaj

ročník 5. červenec 2023

SLOVO STAROSTY

Vážení a milí spoluobčané.

Chtěl bych Vás touto cestou pozdravit a informovat Vás, co se v naší obci daří a čeho si velmi vážím.

Nejdříve bych chtěl poděkovat všem spolkům, organizacím a jednotlivcům, kteří se obrovskou měrou podílí na kulturním dění v naší obci. Možná se to bude zdát někomu přehnané, že takto veřejně děkuji, ale zkuste si to, vymyslet nějakou kulturní akci, na které se všichni srdečně pozdraví, popovídají a utuží tak sousedský vztah. No, vymyslet by to možná ještě šlo, ale co pak, kdo to zorganizuje? A když už se nějaká ta akce uspořádá a povede, tak jde také o to, aby se v tomto duchu pokračovalo. Myslím si, že v naší obci se to daří, a dokonce vznikají i nové akce, jako například "Sečení lúky", které proběhlo 10. června. Přátelé, jen vydržet☺. Nesmím samozřejmě zapomenout na plesy, tradiční ostatky, výstavu vín, putování po sklepech, fotbalová utkání, jak profi, tak různé turnaje, dětské dny, různé veřejné akce ve škole a školce, pálení čarodějnic, malování velikonočních ozdob, Workshop MACRAMÉ, zarážení hory, hasičský zájezd a hasičské soutěže, předhodoové zpívání, hody, pekařskou pouť, divadelní vystoupení, žehnání mladých vín, různé zábavy na fotbalovém hřišti, MDŽ, posezení se seniory, setkání sborů, výlety do divadla, „Pane pojďme si hrát“ a mnoho dalších. V Tasovicích se zkrátka nenudíme.☺

Všem Vám, kteří se jakýmkoli způsobem podělíte na kulturním vyžití v Tasovicích moc, moc děkuji a přeji Vám vše nejlepší.

Nevím, jestli se to zdá jen mně. Ten čas letí čím dál tím rychleji. Už tady máme zase letní prázdniny. To znamená, že jsme v polovině roku, a to se nám ještě nepodařilo udělat zdaleka to, co jsme si naplánovali na letošní rok. Určitě jste si všimli, že rekonstruujeme silnici od Lukešů až po bývalou masnu. Zde jsem rád, že jsme se této opravě dočkali. Obec Tasovice získala na tuto veřejnou zakázku dotaci cca 1,3 mil. Kč. Práce se nám trochu zkomplikovaly, protože zde bylo několik poškozených vodovodních uzávěrů, které jsme nechali před tímto opravit, aby se po dokončení opravy komunikace nemuselo do této nové hned rezat. Ale akce se nakonec zdařila a doufám, že nová silnice bude dále sloužit.

Kolem 10. července by měli započít práce na opravě komunikace pod pískovnou od Majorů až k dětskému hřišti v této lokalitě. Současně budou probíhat také práce na opravě autobusové zastávky a parkovišť před bytovkami u základní školy. Podařilo se nám také vybudovat mini dětský koutek v ulici Šardické, kde bych chtěl poděkovat místním občanům, kteří parčík udržují a sečou zde trávu. Vždy když jedu naší vesnicí a vidím, že někteří občané nezištně pomáhají obci tím, že si zametou před svým domem nebo posečou trávník, tak mě to zahřeje na srdíčku. Věřte tomu, že každé ráno projíždím velký kus obce a všímám si. Děkuji Vám všem, že jste a že nám pomáháte. Dále se nám podařilo konečně odstěhovat kontejnery od mlýna, kde to byla velká ostuda a udělali jsme jim krásné místo opodál. V minulém týdnu jsme zahájili

práce na rekonstrukci druhého patra v Základní škole Tasovice. Původně jsme chtěli opravit přes prázdniny dvě patra najednou. Měli jsme požádáno o dotaci, kterou jsme však nedostali, tak jsme se se zastupitelstvem rozhodli, že opravíme o letošních prázdninách pouze jedno patro. Budou zde nové podlahy, vymění se futra a dveře, vymění se stoupačky vodovodu a kanalizace a samozřejmě, že celé patro vymalujeme. Rekonstrukce jednoho patra vyjde na 3,3 miliónu korun, což není samozřejmě málo, ale je to potřeba udělat, aby nám škola nechátrala a aby zde měli žáci a učitelé příjemné prostředí k učení.

Dále bychom chtěli rozšířit Mateřskou školu Tasovice o jednu třídu, to je 25 dětí, kterou postavíme na zahradě školky. V současné chvíli připravujeme projekty a chystáme navýšení kapacity kuchyně ve školce, aby se zde dalo uvařit 80 jídel denně. Obec se nám rozrůstá a rozrůstat se zřejmě bude, tak je rozšíření mateřské školy nezbytné.

V letošním roce bychom chtěli ještě vybudovat ordinaci pro zubaře. Tato bude postavena vedle ordinace pana doktora Kotába. Jakmile bude ordinace postavena a zkolaudována, tak budeme hledat pana doktora nebo paní doktorku.

Dalších drobnějších věcí máme naplánovaných ještě více, ale těch si jistě všimnete sami.

Přeju Vám všem krásné prožití letních prázdnin. Užijte si dovolených, načerpejte energii ze sluníčka a hlavně opatrně, ať se nikomu nestane žádný úraz.

Petr

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Významná životní jubilea

Únor – Malaníková Marie

Březen – Brychtová Květoslava
Panáková Ludmila

Duben – Hamacek Josef
Kučerová Ludmila
Mikulíková Zdeňka
Šatná Marta

Květen – Horáčková Anna
Janigáč Josef
Lagová Anna
Pelechová Božena
Pyskatá Josefina

Červen - Kašpárková Alena
Polehlová Marie
Rýdlová Božena

Červenec – Blažková Ludmila
Křivánková Pavla
Michálková Marie

Srpen – Frai Jan
Horáček Petr
Konečná Jaromíra
Konečný Jiří
Sabáček Josef
Vejmelka Bohumil

Září – Císařová Vlastislava
Klíma Jiří

Oslavencům přejeme pevné zdraví, životní optimismus a mnoho šťastných chvil prožitých v kruhu nejbližších.

INFORMACE OBECNÍHO ÚŘADU

- Splatnost poplatku za svoz odpadu 600 Kč na osobu přihlášenou v obci k trvalému pobytu / nemovitost – do **30. 9. 2023**

- STATISTIKA za rok 2022

Narození: 12 dětí (7 děvčat, 5 chlapců)

Viktorie Milerová
Tereza Jelínková
Ludmila Ševčíková
Eliška Tomášková
Karin Chamková
Stella Moltašová
Apolena Müllerová

Matěj Tábořský
Albert Vašek
Mikuláš Seidl
Oliver Grohlig
Kryštof Sabáček

Úmrtí: 12 občanů (5 žen, 7 mužů)

Přihlášení k trvalému pobytu: 59 občanů

Změna trvalého pobytu (odstěhování): 39 občanů

DĚNÍ V OBCI očima paní Jitky Pavlačkové

SVATOKLEMENTSKÁ PEKAŘSKÁ POUŤ

Pekař peče chleba, všude ho je třeba. Tak možná právě tato slova si říkali pekaři, kteří připravovali pečivo pro tradiční Svatoklementskou pekařskou pouť. Ta se konala 18. března a přítomní si při ní připomínali sv. Klementa Maria Hofbauera, který se 26. prosince 1751 v Tasovicích narodil a v roce 1933 byl na místě jeho rodného domu vystaven podle návrhu vídeňského architekta Klementa Holzmeistera jemu zasvěcený kostel. Na úvod akce proběhla mše svatá, kterou celebroid R.D. Mgr. Pavel Kafka, generální vikář brněnské diecéze. Po mši svaté se účastníci mše přesunuli do obecního přísálí, kde byla připravena výstava cukrářských a pekařských výrobků. Ty mohli přítomní po požehnání knězem společně s vínem od místních vinařů také ochutnat.

52. TASOVICKÁ VÝSTAVA VÍN

Vínečko, vínko z Moravy nám zlehka stoupá do hlavy. A hlava letí kolem světa a svět je krásně voňavý. Tak pravdivost těchto slov pocházejících od Jiřího Žáčka by určitě potvrdila většina účastníků již 52. Tasovické výstavy vín, která se uskutečnila v sobotu 25. března v Kulturním domě Hodonice. Na akci se představilo 453 vzorků vín bílých, růžových i červených, která byla připravena k ochutnávce.

Cílem výstavy nebylo ale pouze vína ochutnávat, ale také ocenit ta nejlepší, na jejichž výběru se podílelo 10 degustačních komisí. A o jaké ceny vína bojovaly? A kdo je obdržel? Jednalo se o Šampiona výstavy vín, kterou obdržel Petr Paulenka z Hodonic. Cenu sv. Klementa – nejlepší vino ročníku 2022 od člena Spolku vinařů sv. Klementa, která byla přiručena Ondřeji Paulenkovi z Tasovic. Cenu Senátu Parlamentu České republiky – kterou uděloval senátor Mgr. Tomáš Třetiny si odneslo

Tasovické vinařství. Králem místních bílých vín se stal Petr Paulenka, Králem místních červených vín Jan Vašina z Tasovic a Králem místních růžových vín Ing. František Houšť. Nejlepší kolekci vín připravil Radek Lašák. Své favority vybírali také starostové. Cenu starosty obce Tasovice obdrželo Vinařství Viktorín, Cenu starosty obce Hodonice si odneslo Tasovické vinařství a Cenu starosty obce Křhovice převzal František Burian. Nezapomnělo se ale ani na jednotlivé odrůdy a ceny se udělovaly i zde. A nevyhlašovaly se pouze ceny týkající se výstavy vín. Svá ocenění si také převzali majitelé nejlepších sklepů z Putování po tasovických a hodonických sklepech, které proběhlo v květnu loňského roku. Výstava se všem přítomným líbila a již nyní se těší na další ročník

PUTOVÁNÍ NAVŠTÍVIL I SENÁTOR

Sobota 13. května byla dnem, kdy proběhlo již 11. Putování po tasovických a hodonických sklepech. Akce, kterou doprovází motto „Za vínem se svatým Klementem“, byla zahájena u Tasovického vinařství nejen za přítomnosti Petra Vašiny, starosty obce Tasovice, Pavla Houště, starosty obce Hodonice a Jana Sakulského, kněze místní farnosti, ale také Tomáše Třetiny, člena Senátu Parlamentu České republiky. V průběhu akce měli její návštěvníci možnost navštívit 39 otevřených sklepů, ve kterých se k ochutnání nabízelo přes 400 vzorků

vín a občerstvení. A poněvadž se jednalo o akci kulturní a k vínu patří pěkná muzika zahrálo k poslechu několik hudebních těles. Jednalo se např. o cimbálové muziky KLARET MIKULOV, ZA OPONOU, HRUŠECKÁ, DYJAVAN, mužský soubor STRAŇÁCI, místní muziku TASOVJANKA, soubor SOUSEDÉ, Mužáky z Hodonic a Mužáky z Tasovic. Pro návštěvníky byl stejně jako v předchozích ročnících pro zjednodušení přesunu po obcích připraven turistický vláček nebo bylo možné využít autobusovou kyvadlovou dopravu.

KOSENÍ LÚKY na „faráku“ proběhlo tradičním způsobem

Při pohledu do nejrůznějších encyklopedií zjistíme, že louka je přírodním společenstvím tvořeným z různých druhů trav, jetelovin a bylin. Ve středoevropských podmínkách naprostá většina luk vznikla jako náhrada za původní listnaté nebo smíšené lesy a jsou udržovány člověkem, aby nedošlo k opětovné přeměně v les.

Pro to, aby k tomu nedošlo je potřeba louky pravidelně sekat a kosit. Tím, že louku pokosíme umožníme méně odolným bylinám znovu vykvést a vysemenit. A protože jsou na rostliny vázáni i různí živočichové, přežijí zde i oni. Jedna z těchto veřejných ploch, která odpovídá definici louky, se nachází i na „faráku“ a právě zde sobotu 10. června proběhl pod patronátem mužského sboru TASOVJÁCI nultý ročník akce s názvem „Kosení lúky“. Během této akce, která probíhala v sousedském duchu, bylo ze zdejší zatravněné plochy vyčleněno 5 úseků určených k posekání kosou. A pak bylo již na zvolených zástupcích z jednotlivých družstev, jak rychle a kvalitně za hudebního doprovodu svoji část pokosí. Nejlepší sekáč pak za svůj výkon obdržel putovní „Zlatou kosu“. V závěru akce si mohli sekání kosou vyzkoušet také zájemci z řad diváků. A kdo si „Zlatou kosu“ za svůj výkon vysloužil? Jednalo se o zástupce Mužáků z Hodonic. Spokojeni ale byli všichni zúčastnění. Cílem akce totiž nebylo vyhrát, ale užít si příjemné dopoledne a nezranit se

JAK JSEM OSÍDLOVAL TASOVICE – část V.

Noví obyvatelé Tasovic se začali vzájemně poznávat. Různí řemeslníci a obchodníci otevřeli své živnosti. Pro chleba jsem nejprve chodil k pekaři Bambulovi, ale když začal školní rok a v lavici se mnou seděl syn pekaře Hrubého, tak jsem chodil k nim. Někdy jsem dostal od pana Hrubého kousek „zkrojku“ – slepice, kterou jsem měl rád. K holiči jsem chodil k Fialům, ale myslím, že na mojí hlavě se učili stříhat mladí kluci. Možná Straka nebo Bílek. Nabrousit radlici od pluhu jsem nosil ke kováři Auerovi. Tam jsem chodil rád, protože když bylo chladno, tak se chlapi přicházeli ohřát a popovídat si a já jsem se tam dozvěděl různé klepy. Když jsem dostal při svatbě jako ministrant korunu tak jsem jí šel utratit do cukrárny k Lorencům. Nakupovat se chodilo do obchodu Svornost a některé děti říkaly vedoucímu pane Svornost a ten se vždycky na ně pěkně usmál.

Byly otevřeny 2 hospody – U Šíblů a Jetelinů. U Šíblů se konaly taneční zábavy a při jedné létaly püllitry z galerie do tanečního sálu a opačně. Naštěstí se nic vážného nestalo. Podařilo se také uspořádat oslavy 28. října, Svatomartinské hody. Které byly zvoleny jako termín hodů, protože v té době bylo už nové víno.

Událostí, na kterou vzpomínám, byl příjezd oddílu Rudé armády vracející se domů. Bylo to na podzim 1945, kdy přijelo asi 200 vojáků a usadili se za mostem kolem samoty Františka Miléře přenocovat. Přijeli v několika vozech a velitelé se usadili v Miléřově domácnosti. Ostatní mužstvo bylo ve stodole a dalších hospodářských budovách a někteří u vozů pod stromy. Vjet do Tasovic jim bránila malá lávka přes Dyji. K nám dětem, co jsme vojáky okukovali tak si nás ani moc nevšíмали. Otec potom vysvětloval, že asi neměli informace, že Tasovice a Hodonice byly už osídleny jenom Čechy. Zatímco v sousedních vesnicích byli taky ještě původní obyvatelé německé národnosti.

V Tasovicích byla vytvořena místní domobrana, která měla vesnici chránit. Každou noc mělo službu asi 5 ozbrojených dvojic. Velitelem domobrany byl Martin Vrba, který nosil pistoli a instruoval jak se zachází se zbraní a že v případě nebezpečí mohou vystřelit do vzduchu a určoval trasu po které se mohou pohybovat. Rovněž je informoval, že za mostem nocuje jednotka Rudé armády, ale že si myslí, že do už české vesnice nepůjdou. Když se však stmívalo několik vojáků se vydalo do dědiny. Najednou se ozval křik a volání o pomoc z oblasti poblíž hospody U Šíblů. Hlídka podle pokynů několikrát vystřelila do vzduchu a pak se k ní přidala i sousední dvojice. Někdo o situaci informoval místní stanici SNB. Na stanici však byli pouze 2 četníci, kteří řekli, že se nemohou postavit obrovské přesile a vyvolat nějaký konflikt. Ale, že zavolají do Znojma na okresní stanici. Mezitím ruští vojáci pochytili členy hlídky a zavřeli je do Miléřova sklepa. Velitel hlídky se snažil vysvětlovat, že ve vesnici jsou jenom Češi, ale byl zadržen. Když po něm chtěli pistoli, bránil se. To neměl dělat, protože se na něj vrhli, pistoli mu sebrali a dobili ho. Ráno na něm byly vidět jenom modřiny. Ani se členy hlídky nezacházeli „v rukavičkách“.

Když velitelé Rudé armády viděli zmatky, vyhlásili poplach, aby shromáždili své podržené vojáky. Lidé se domnívali, že české orgány se spojili s ruskými a na základě jejich domluvy byl vyhlášen poplach. Začali se shromažďovat a ještě během noci a za krátkého času opustili Miléřův dům a okolí. Po sobě zanechali spoušť a Miléřova rodina měla ještě několik dní co dělat.

Přitom jsem si vzpomněl na smutný osud jejich rodiny. Zejména syna Jana Miléře, který se vrátil jako politický vězeň z koncentračního tábora Dachau. A na jeho smutný konec, kdy při cestě domů ze Znojma jako zaměstnanec ČSD se těžce zranil a svému zranění na druhý den podlehl. Jeho posledním bydliskem byly Tasovice.

Zakladatel rodiny byl Jan, který se narodil ve Vacenovicích 14. 3. 1891 a po ukončení základní vojenské služby zůstal jako déle sloužící na vojně a v I. světové válce měl hodnost kaprála. Ve svém oddílu měl i vojáka z Vacenovic, který údajně při útoku zahynul. Celá rodina tohoto vojáka mu vyčítala, že ho měl chránit. Proto se po válce do Vacenovic nevracel. Postupně se seznámil s Kristýnou, která se narodila v Ratíškovicích. Nemáme dostatečné informace proč se syn Jan narodil 23.4.1920 v Sobůlkách, které se nachází asi 2 kilometry od Kyjova. Po nějaké době se vrátili do Vacenovic a nastěhovali se do domku

č. 85 na dolním konci vesnice, které se říkalo „Husí ring“, protože hospodyně z „dolního konca“ tam vypouštěly své husy s housery.

Zde se narodili synové Jindřich, František, Václav a Vladislav. Rodině se žilo těžko, protože jejich políčko je neuživilo. Otec hledal práci kde se dalo, nikde ale moc vydržel. Několikrát jsem viděl jak přihnali „Handlíři“ stádo mladých jalovic, aby přenocovali na dvorku U Milérů. Kluci postupně dospívali a nejstarší začali hledat práci i mimo Vacenovice. Já jsem znal hlavně Vaška, který se kamarádil s bratrem Václavem a oba byli ročník 1929. Po ukončení základní školy šli oba do učení. Vašek se učil ve Vracově ševcem a náš Václav v Kyjově řezníkem. Bylo válečné jaro 1943. Otec mu poradil, aby šel na řezníka s tím, protože se užívá v každé době.

V roce 1945 jsem měl jít k prvnímu svatému Přijímání, ale naši nemohli sehnat pro mě žádné boty. Vašek nabídl, že by mi nějaké boty ušil. Václav sehnal staré boty v Kyjově, které chtěl Vašek opravit a uzpůsobit mé menší noze. Vašek týdný pracoval, ale když byl hotov při zkoušce bylo zjištěno, že se v nich nedá chodit. Tak mi obstarali staré tenisky a dlouhé kalhoty, které tenisky musely zakrývat.

S rodinou Milérů, kteří bydleli nedaleko jsme se občas setkávali. Když jsme s něčím potřebovali pomoci, tak otec zavolal a oni zase když potřebovali poradit, tak přišli. Vždycky se těšili, nejvíc na výmlat obilí. Jan vždycky dělal tu nejhorší práci, která byla u mlátičky a to odstraňování plev do přístřešku. Mamička napekla koláčky, čerstvý chleba, sádlo a lipový čaj a otec nachystal pivo a víno. Po skončení práce bylo malé pohoštění.

V prosinci roku 1943 přišla paní Kristýna a ukazovala kartu z koncentračního tábora Dachau od syna Jana. Bylo v ní, že k Vánocům má povolený balíček z potravinami do 1 kg. Otec, který poslouchal rádio Londýn věděl, že v táborech je velký hlad a proto se obrátil na mlynáře Krakoviče. Ten poradil, že nedoporučuje bílé pečivo, ale spíše tmavé. Potom vzal peroutku a nametl asi 1 kg směsi, ze které měli udělat těsto jak se peče domácí chleba, těsto bylo obohacené o cukr a sůl a upečené v peci spolu s domácím chlebem. Údajně balíček byl doručen.

Na Vánoce 1943 přijel Josef Macek, který vyrůstal v naší rodině jako sirotek a pracoval za války na jatkách v Mnichově. Otec mu řekl, že jeho vrstevník a kamarád z dětství je v Dachau, které bylo nedaleko Mnichova. Aby mu zkusil jakkoliv pomoci. Když přijel na Velikonoce, tak říkal, že se obrátil na důstojníka, kterému nosil pro jeho psa nějaké kosti. Když mu ukázal adresu tak zjistil, že Jan je v politické části tábora na kterou nesmí návštěvy a žádné balíčky ani žádný kontakt. Jinak nikdo neměl v poslední době s Janem jak před koncem války, tak po válce žádné informace. Teprve po mnoha měsících se Jan objevil ve Vacenovicích a tam našel v jejich domku jen ženatého bratra Jindřicha, který ho informoval, že celá rodina bydlí v Tasovicích u Znojma.

Jan se stranil lidí a nechtěl s nikým ve Vacenovicích mluvit. Do Tasovic odjel, ale mezitím se někde zastavil, asi při hledání práce. Přijel do Tasovic, kde našel práci ve Znojmě v ČSD. A několikrát jsem ho viděl, že při cestách do práce nosí železničářskou uniformu ČSD na kterou byl hrdý.

Z vlaku kterým jezdil ze Znojma nerad vystupoval spolu s cestujícími na nádraží v Hodonicích. Bohužel dne 1.11.1946 při návratu z odpolední směny, asi přecenil svůj zdravotní stav a vyskočil z jedoucího vlaku příliš brzy, uklouzl a pravou nohu mu amputovalo kolo vlaku ve stehně. Jan volal o pomoc, ale nádražní služba se domnívala, že to bude nějaký opilec a reagovala teprve po chvíli, když volání sláblo. Běželi tam a našli Jana ležet už v bezvědomí. Okamžitě volali doktora. Jan se dostal postupně až na transfúzní oddělení do Třebíče kde 2.11.1946 zemřel.

Pohřeb měl 8.11.1946 v kostele v Tasovicích. Při pohřbu ministranti v domě u Milérů drželi u rakve čestnou stráž. Byl pohřben na hřbitově uprostřed, kde byl osamělý velký pomník po Němcích. Žádný z bratrů se nedožil delšího věku. Nejstarší Jan zemřel tragicky ve věku 26 let. Bratr Jindřich zemřel na tuberkulózu. František hospodařil v Tasovicích, oženil se s Kateřinou, která pocházela ze Strání a byla v Tasovicích velmi oblíbená. František zemřel v 55 letech. Václav zemřel ve 44 letech při příchodu z práce se napil z pивní sklenice ve které byl postřík a otrávil se. Nejmladší Vladislav zemřel ve svých 18 letech v plicním sanatoriu v Bílovicích nad Svitavou.

Ve svých vzpomínkách jsem se hlavně zaměřil na události, které jsem zažil nebo slyšel a utkvěly v paměti malého kluka.

Ing. Tomáš Sabáček